

"ولادیمیر لنین" پایه‌گذار اتحاد جماهیر شوروی سابق (1924م)

ولادیمیر ایلیچ اولیانف معروف به لنین رهبر انقلاب اکتبر 1917 روسیه، در 22 آوریل سال 1870م به دنیا آمد.

ولادیمیر ایلیچ اولیانف معروف به لنین رهبر انقلاب اکتبر 1917 روسیه، در 22 آوریل سال 1870م به دنیا آمد. اعدام برادر بزرگ وی به جرم شرکت در توطئه قتل الکساندر سوم، تزار روسیه، در لنین انگیزه سازمان‌دهی فعالیت برای براندازی حکومت تزاری را به وجود آورد. لنین 6 ماه پس از ورود به دانشگاه، به دلیل شرکت در تظاهرات دانشجویی و فعالیت‌های سیاسی اخراج شد و در سال 1893م سازمان زیرزمینی سوسیال دموکرات‌های روسیه را پایه‌ریزی کرد. لنین در اوایل سال 1895م به دلیل بیماری جهت مداوا عازم سوئیس و فرانسه شد. او در این سفر توانست با رهبران سوسیالیست اروپا و نیز سردمداران نظریه مارکسیسم روس ملاقات کند و شیوه مبارزه کمونیستی را بهتر از گذشته از آنان بیاموزد. لنین پس از چندی به روسیه بازگشت و مدت کوتاهی پس از آن در پی انتشار یک نشریه ضد دولتی دستگیر و پس از 14 ماه زندان به مدت سه سال به سبیری تبعید شد. او در تبعیدگاه کتاب‌های متعددی درباره ماهیت نظام سیاسی و اقتصادی تزار روس و نیز اهداف سوسیال دموکرات‌ها در روسیه انتشار داد و طرفدارانی پیدا کرد. لنین پس از تبعید راهی آلمان شد و به کمک آلمانی‌ها روزنامه‌ای به نام جرقه منتشر کرد که آن را به داخل روسیه می‌فرستاد. این روزنامه در ادامه فعالیت خود، نه فقط به عنوان یک ارگان انقلابی تبلیغاتی، بلکه به صورت یک عامل سازمان دهنده و هماهنگ کننده فعالیت‌های انقلابی در داخل روسیه شناخته شد. در سال 1903م حزب سوسیال دموکرات روسیه در نتیجه اختلافات داخلی به دو گروه تندرو و لیبرال تجزیه شد. گروه تندروها به بلشویک (اکثریت) و گروه لیبرال‌ها به منشویک (اقلیت) معروف شدند. این تجزیه و انشعاب ضربه بزرگی برای لنین که در پی ایجاد اتحاد بین مخالفان تزار بود محسوب می‌شد. با این حال، لنین در سال‌های بعد توانست با کمک گروه اکثریت یا بلشویک‌ها، حزب بلشویک را با خط مشی مبارزه علنی و مسلحانه علیه حکومت تزاری به وجود آورد. نقش لنین در تحریک کارگران کارخانجات و نیروهای مسلح موجبات خشم دولت موقت را که پس از استعفای تزار نیکلای دوم، زمام امور را به دست گرفته بود، علیه وی فراهم آورد. در نتیجه لنین در ژوئیه 1917م با تغییر قیافه به فنلاند گریخت اما در اکتبر همان سال با تدابیر نظامی وسیع‌تری وارد روسیه شد. در این مرحله، لنین طی عملیات نیمه کودتایی - نیمه مردمی با حمله گروهی از سربازان نیروی دریایی وابسته به بلشویک‌ها به پایتخت و تصرف آن و پیشروی‌های مرحله به مرحله، انقلاب روسیه را در 25 اکتبر 1917م (برابر با نهم نوامبر براساس تقویم جدید) به پیروزی رساند. با قدرت‌گیری لنین و روی کار آمدن دولت موقت، عناصر لیبرال قصد داشتند جنگ با آلمان و اتریش را ادامه دهند ولی لنین که با کمک آلمانی‌ها و قول و قرار قبلی با آنها به روسیه بازگشته بود می‌خواست به هر قیمتی شده به تعهدات خود برای متارکه جنگ عمل کند. از این‌رو در شش ماه اول زمام‌داری خود به وعده متارکه جنگ عمل کرد و با اعطای امتیازات گوناگون، صلح خفت بار با آلمان را پذیرفت. لنین در سال 1921م سیاست جدید اقتصادی خود را که متضمن آزادی‌های برای فعالیت‌های اقتصادی به مردم بود اعلام کرد ولی از سال 1922م به علت بیماری نتوانست بر اداره امور کشور تسلط یابد. در همین سال، لنین به کمیته مرکزی حزب کمونیست شوروی توصیه کرد تا مقام دبیر کلی به ژوزف استالین داده شود. اما استالین پس از قبضه این مقام، لنین را به بهانه استراحت به مکانی در پنجاه کیلومتری مسکو فرستاد و ارتباط وی را با خارج قطع کرد. در این زمان، لنین ضمن یادداشتی خواهان برکناری استالین شد ولی این نوشته سی سال بعد، و پس از مرگ استالین افشا گردید. لنین در سال‌های پس از پیروزی انقلاب تا زمان مرگش، هیچ گاه شاهد اوضاع آرام در روسیه نبود. دولت‌های بزرگ سرمایه‌داری اروپا و مخالفت نظامیان، سلطنت‌طلبان، رقبای سیاسی و حزبی و ناراضی‌های داخل مردم در گوشه و کنار روسیه به صورت عامل بازدارنده و فشار علیه لنین عمل می‌کردند. لنین موفق شد بنیان یک حکومت خفقان و دیکتاتوری را در جامعه روسیه پایه‌ریزی کند و با قتل تزار روس و خانواده‌اش، حکومت تزاری را سرنگون سازد. زمام‌داری لنین بیش از شش سال طول نکشید و سرانجام در 21 ژانویه 1924م بر اثر سکته مغزی در 54 سالگی به کام مرگ فرو افتاد. جسد وی را پس از مومیایی شدن در یک تابوت شیشه‌ای، در مقبره‌ای که برای او در میدان سرخ ساخته شد، قرار دادند.